

terne er jo nu oppe omkring 10 pCt., og de, der har set, hvorledes Auktionerne afholdes her i Hovedstaden, vil vide, at Formindskelse af Tilløbet, Formindskelse af Priserne, Formindskelse af Samlerlysten i den Anledning har det ikke været. Jeg tror nemlig paa, at man ad denne Vej kan indhente endnu, inden det er for sent, Skatteværdier, som nu og da er blevet unddraget Statskassen, ikke helt uden Blik paa, at saadanne Indkøb er skattefrie. Der synes at være i bestemte Lag af Befolkningen en hartad ubegrænset Købeevne, og indenfor denne Kreds er der atter en Kreds, hvor Prisen ikke spiller nogen anden Rolle end den at animere Købelysten. Derved undrages ret betydelige Formueværdier fra Skat. Jeg mener, at hvis vi ved den Beskatning paa dette Område kan lette Forbrugsskatterne eller kan lette og udligne Besparelser paa andre Punkter indenfor den direkte Beskatning, er det et velvalgt Sted. Men, som sagt, jeg siger det fuldkommen paa egne Vegne og uden nogen Art af Bemyndigelse.

Denne Betragtning indføjede jeg paa dette Sted, fordi den hører med til den almindelige Side af hele Spørgsmaalet om Skattens Størrelse. Jeg sagde før, at Skattebeløbet kan være meget højt og dog være lempeligt. Det kommer nemlig an paa, om man mest fæster Øjet paa det, som Staten tager, eller paa det, som Skatteyderen beholder tilbage. Lad os nu sige, at Skatten af en Indtægt paa omkring 800 000 Kr. vil blive alt i alt omkring 400 000 Kr. Ja, det er et stort Beløb, men der er dertil at sige, og jeg vover at paastaa, at den paagældende ikke er ramt saa haardt som den, der af 20 000 Kr. maa afse 3000—4000. Hvis virkelig den overordentlige Situation nødvendiggør, at en Mand „kun“ beholder 400 000 Kr. tilbage som Indtægt om Aaret, kan det jo godt være, han maa slaa af, men saa bliver det saa vist ikke paa det, som til det daglige Livs Behov hører, eller paa de kulturelle Bestræbelser, dette Afslag behøver at finde Sted. Principielt stiller jeg mig med begge Fødder og uden nogen Art af Betæneligheder paa den højterede Finansministers Standpunkt med Hensyn til Formueforøgelsesskatten, Merindtægtsskatten og Tillægsskatten, naar blot de Undtagelser, jeg omtalte i Begyndelsen, er blevet unddraget.

Jeg skal sige nogle ganske faa Ord, særlig om Formueforøgelsen, for saa vidt den er godtgjort ved Salg. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) afholdt sig fra, som jo ogsaa rigtigt var, at skille

denne Lov fra de andre Skattelove, der angaar Skatteaaret 1919—20, ud fra den Betragtning, at den skulde have tilbagevirkende Kraft. Det er sket mærkværdigvis i Pressen af Folk, som gerne vilde tage dette Spørgsmaal juridisk, men for dem, der har været med til Merindkomstskattens første Paalægning her for det kommende Skatteaar, d. v. s. netop for det Indtægtsaar, hvori vi befandt os, kan der selvfølgelig ikke være Tale om at anlægge denne Betragtning. Det er en i 1918 indvunden Fordel, paa hvilken Skatten lægges, og jeg kan ærligt sige, ikke forstaa, at der kan lægges nogen særlig Vægt paa dette, at en Mand vilde have undladt at indkassere Gevinsten, ifald han havde vidst, at den vilde blive beskattet. Jeg kan lægge Vægt paa og kan erkende Rigtigheden af, det har jeg gjort, at saadanne Tilfælde, hvor Beskatningen vil komme til at gøre hans økonomiske Stilling ringere, end den vilde have været, hvis han ikke havde indkasseret Gevinsten, bør Skatten lempes eller frafalde; det har jeg indrømmet i Begyndelsen af mit Foredrag. Men selve dette, at han vilde have undladt at indkassere en maaske eksorbitant Gevinst, dersom han havde vidst, at en Del af den, hvorved Gevinsten dog ikke paa nogen Maade blev lille, vilde være blevet taget fra ham igen af Statskassen, kan jeg ikke anerkende Værdien af.

Med Hensyn til de Undtagelser, jeg omtalte før, kunde man tænke sig forskellige Former. Man kunde sige, at for saa vidt Formueforøgelsen ikke er en saadan, at den har medført en Forøgelse af Indtægten, der svarer til omtrent 5 pCt. af Formueforøgelsen, medtages den ikke, eller at hvor konstante Udbetalinger gennem Skatten bliver angrebet paa en saadan Maade, at en nærmere fastsat Del af det indvundne ikke bliver tilbage hos den vedkommende, finder Undtagelse Sted. Det kan gøres paa mange forskellige Maader, men naar disse Undtagelser er gjorte, saa betyder Formueforøgelsen en Indtægtsforøgelse, og det har været en ren Begunstigelse, hvortil der ikke har været nogen fornuftig Grund, at denne Forøgelse hidtil er gaaet ubeskattet over i Formuebestanden. Ved Behandlingen af Spørgsmaalet om de særlige Indtægter, der hidrører fra Skovhugst, gjorde jeg allerede som Ordfører for mit Parti opmærksom paa, at det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) havde Ret, naar han mente, at der i alt Fald delvis heri ikke blot laa en Formueomlægning af den Art, som var og burde være skattefrie, men ogsaa en Indtægtsforøgelse af en Art, som burde rammes ved